

Кейс-метод є дидактичним інструментом, що передбачає аналіз реальних або наближених до реальних клінічних ситуацій. Поєднання кейс-методу із симуляційними технологіями дозволяє активізувати пізнавальну діяльність студентів, сприяє розвитку аналітичного мислення, клінічної логіки та міждисциплінарної інтеграції знань.

Використання кейс-методу дозволяє викладачу оцінити здібності студента: до клінічного мислення, обґрунтування своїх рішень та дій, етичного спілкування з колегами, чітко висловлювати свої думки, а не тільки визначити рівень знань нового матеріалу та вміння використовувати існуючі знання.

Розбір ситуації ведеться в три етапи:

1. На першому етапі студенти самостійно вивчають отриману інформацію, знаходять проблему та вирішують її.
2. На другому етапі – працюють у невеликій групі, обговорюючи інформацію та висловлюючи свою думку щодо клінічних проявів та загрозливих симптомів.
3. На третьому етапі – групове обговорення – проводиться з викладачем.

Складання професійного кейсу має задовольняти такі вимоги: відповідати чітко поставленій меті створення; мати відповідний рівень складності; володіти сучасними нормативно-аналітичними документами і протоколами; втілювати типові ситуації; розвивати аналітичне мислення; провокувати дискусію; передбачати кілька варіантів рішень.

Висновки

1. Дистанційна медична освіта в умовах війни є складним, але необхідним явищем, яке дозволяє зберегти безперервність та високий рівень підготовки медичних кадрів.
2. Подальший розвиток медичної освіти має ґрунтуватися на поєднанні інноваційних цифрових технологій, гуманістичного підходу та урахування воєнного досвіду.
3. Велике значення мають такі професійні якості майбутніх фахівців, як: вміння самостійно аналізувати ситуації, що виникають, та можливість невідкладно приймати рішення, працювати в команді та колективі, швидко адаптуватися в змінах ситуації.

ДІЯЛЬНІСТЬ ВИКЛАДАЧА В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ОСВІТИ

*Зарічна Тамара Пантелеймонівна, канд.фарм.наук,
доцент кафедри управління та економіки фармацевції;
Соляненко Олена Леонідівна, ст.викладач кафедри іноземних мов,
Запорізький державний медико-фармацевтичний університет*

Розвиток інформаційних технологій, світові процеси глобалізації та диджиталізація суспільства змусили змінитися сучасну освіту. Трансформувалися та модернізувалися не тільки зміст, структура, цілі, методи освітнього процесу, а й характер взаємодії «викладач-студент». В результаті виникла інша освітня система, яка містить нові технологічні платформи, нові підходи до навчання та нову роль викладача. Відбувся перехід від класичної форми освіти до змішаного навчання, що передбачає застосування дистанційних технологій навчального процесу.

Дистанційна форма освіти міцно увійшла у світовий простір і змінила звичну нам всім модель навчання. Виникла необхідність організації діяльності викладача з урахуванням прийняттого, доступного та зручного онлайн формату. Заклади вищої освіти почали здійснювати навчальний процес за допомогою телекомунікаційних технологій: використання інтернет-платформ, передачі знань дистанційно, взаємодії зі студентами у синхронному та асинхронному форматах. Запорізький державний медико-фармацевтичний університет не став винятком.

Необхідність сьогодення – вміння працювати з освітніми платформами, які об'єднують учасників навчального процесу, надають можливість спілкуватися онлайн на відстані, забезпечують доступ до методичних матеріалів та інформації, а також дозволяють викладачеві за допомогою тестування контролювати рівень знань здобувачів освіти. Таким чином, перехід до дистанційної форми навчання збільшив роль освітніх онлайн-платформ.

Педагоги Запорізького державного медико-фармацевтичного університету за допомогою зручного додатку Microsoft Teams проводять заняття у стрімінговому режимі, що має різноманіття інструментів, які викладач може застосовувати для поліпшення навчального процесу.

Разом з цим, впровадження даної технології навчання вимагає від викладача певних зусиль. Педагог повинен вміти диференціювати освітній процес з урахуванням особливостей кожного студента, створювати власний навчальний зміст та мати високий рівень цифрової компетентності. Цифрова грамотність сучасного викладача має бути на рівні не нижче ніж у його студентів, для яких віртуальний простір вже давно став звичним явищем. Викладач перестає бути джерелом інформації, стає рівноправним учасником освітнього процесу.

Треба додати, що у зв'язку з введенням дистанційного навчання, у ЗДМФУ були розроблені методичні рекомендації щодо проведення відеоуроків та оцінювання успішності здобувачів освіти з використанням дистанційних технологій, які викладачі університету почали активно застосовувати у своїй професійній діяльності.

Зміна в методах навчання – одна з головних ознак в умовах цифровізації освіти. Педагогічна діяльність професорско-викладацького складу ЗДМФУ спрямована на ефективне використання технологій інформаційно-освітнього середовища.

Одним з питань професійного розвитку педагога у сучасних умовах є освоєння інноваційних форм організації освітнього процесу та методів, що активізують взаємодію зі студентами. Викладачі впроваджують сучасні навчальні матеріали, створюють сприятливе середовище, в якому студенти можуть успішно опановувати матеріал навчальної програми за допомогою новітніх комп'ютерних технологій.

Цифрова трансформація процесів в освіті передбачає імплементацію педагогічних практик та ефективних методик, що реалізуються на основі цифрових інструментів та ресурсів, які викладачі навчилися поєднувати з метою створення інтегрованого цифрового навчального середовища для розвитку у студентів навичок мислення та умінь вирішувати завдання.

Разом з тим, сучасний педагог, повинен вміти оцінювати користь аутентичних ресурсів, розробляти авторські матеріали для реалізації навчальної програми з залученням комп'ютерних технологій, шукати та аналізувати цифрові інструменти, покликані допомогти студентам успішно опановувати необхідний навчальний матеріал, мотивувати здобувачів освіти працювати самостійно та прагнути до самовдосконалення у майбутній професійній галузі.

Викладачі ЗДМФУ впроваджують інновації та створюють передові практики для покращення викладання, постійно професійно зростають, вивчаючи і застосовуючи підходи, що стали можливими завдяки інформаційним технологіям. Вміння використовувати мережеву взаємодію, організувати навчання у співпраці, культурно комунікувати зі студентами як з рівноправними учасниками освітнього процесу — риси високого професіоналізму викладача будь якого закладу вищої освіти.

Окрім цього, на нашу думку, діяльність викладача слід спрямовувати на забезпечення взаємозв'язку між навчальним матеріалом та навчальною активністю, на підвищення мотивації здобувачів освіти та оптимізацію самостійної роботи студентів, яка має бути чітко організованою, індивідуально орієнтованою та систематично керованою.

Отже, викладач ЗДМФУ, діяльність якого містить широкий діапазон педагогічних задач, а саме: управління навчальним процесом, створення різних інтерактивних освітніх ресурсів, залучення ефективних інструментів дистанційного навчання, проведення моніторингу результатів щодо засвоєння знань здобувачів освіти, використання різних форм контролю навчальних досягнень студентів, здійснення синхронної та асинхронної взаємодії між учасниками освітнього процесу, встановлення зворотного зв'язку, має відповідати викликам сьогодення.